

Drievuldigheidszondag, een toegift na het hoogfeest van Pinksteren. Een toespijs die bij sommigen zwaar op de maag ligt. Een moeilijk feest hoor je dan zeggen en dat terwijl wij toch elke dag bij het maken van het kruisteken en het zingen van het eer aan de vader aan het eind van de psalmen Vader, Zoon en Geest aanroepen.

Een feest dat niet zonder slag of stoot op de liturgische kalender terecht is gekomen. Dat heeft heel wat voeten in de aarde gekost. Pas in 1334 kwam het feest op de liturgische kalender van de universele kerk. Maar vanwaar al die commotie?

In de grote cyclus van het kerkelijk jaar die wij met Pinksteren hebben afgesloten, hebben wij het grote verhaal van de menswording gevierd, beginnend met de tijd van verwachten, dan de geboorte, gevolgd door de tijd van beproeving, verheffing en verheerlijking van Jezus, uitmondend in de gave van de Geest. En al vierend zijn wij opgenomen in de levensgang van Jezus en is ons geopenbaard waartoe wij zelf in navolging van de Heer geroepen en begenadigd zijn.

Maar met het feest van vandaag ligt dat anders, en daarom is het ook een moeilijk feest. Dat is trouwens een merkwaardige uitdrukking: een moeilijk feest. Zodra een feest, binnen of buiten de kerk, moeilijk wordt, klopt er iets niet.

Hoe komt dat? Dat feest viert, zoals gezegd, niet een moment uit de grote geschiedenis van God met zijn volk, maar spreekt in theologische taal over God. Dat lijkt dan misschien een beetje op het schrijven en lezen van een recept, en dat is iets anders dan het proeven van de maaltijd.

Hoe dan vandaag te preken? Niet met theologische formules, dat stillen de honger niet, maar door te kijken en te proeven hoe Vader, Zoon en Geest werkzaam zijn in het leven, er kleur en smaak aan geven.

En daar komt ons de traditie op een bijzondere wijze te hulp. Want die heeft niet alleen veel theologische traktaten opgeleverd, maar ook kunstwerken. En grote kunst opent vergezichten, laat ons iets beleven, trekt ons ergens in binnen. En een van die meesterwerken is nu juist een verbeelding van het geheim van de drie-ene God.

In 1425 heeft de Russische iconograaf Andre Rublev zijn beroemde icoon van de Triniteit geschilderd. U ziet hem achter het altaar staan. Voor het tafereel heeft het verhaal uit Genesis 18 de stof geleverd. Het bezoek van de Heer aan Abraham. De drie vreemdelingen die bij Abraham op het heetst van de dag aankomen, worden door hem gastvrij ontvangen. Tijdens dat bezoek wordt Abraham een zoon beloofd uit de schoot van Sara die onvruchtbaar is.

Het verhaal heeft met andere woorden het thema van de gastvrijheid en van het gastmaal als onderwerp. Dat is in de Schrift wijd verbreid. Gastmaal en feestmaal, zij behoren tot de grote beelden van Gods droom met de mens. De maaltijd loopt als een rode draad door de Schrift en Jezus zal er gretig gebruik van maken als hij iets wil uitzeggen over God en diens Koninkrijk.

Begon het verhaal met de uitnodiging van Abraham aan de vreemdelingen om aan de dis aan te schuiven, in de afbeelding van Rublev verschuift de blik en is het God zelf, die in de gestalte van de drie engelen de gastheer wordt.

Niet alleen krijgen wij als in een spiegel te zien hoe de ware tafelgemeenschap van en met God is, maar ons wordt daarmee ook het beeld aangereikt van de levensgemeenschap waartoe wij zijn geroepen.

Wat bovenal de aandacht trekt op de icoon is de verstandhouding tussen de drie personen. Hier wordt aan tafel echt gecommuniceerd, de blik en de blikrichting, de dynamiek van de ontmoeting die hier wordt weergegeven, onderstreept dat. Tafelgemeenschap is veel meer dan eten en drinken, echt tafelen is een levensgemeenschap.

De feestdis waartoe Jezus tijdens zijn leven steeds weer uitnodigt, is een tafel van vertrouwen, van gemeenzaamheid, van innerlijk delen, zoals hijzelf de tafel van zijn leven heeft gedeeld in stille samenspraak met de Vader.

Als God ons mensen tot gemeenschap roept, en tot gemeenschap heeft geschapen, dan spiegelt daarin zijn eigen leven. Dat heeft Hij ons getoond in de menswording van Jezus. Dat leven draait om communio, om gemeenschap, om leven geven en leven delen vanuit Gods bruisende bron.

Er wordt in onze westerse samenleving heel veel gegeten, maar of er ook wordt gecommuniceerd is een andere vraag. Zeker, er wordt driftig getwitterd, facebook en

weet ik wat al niet meer gebruikt. Maar kijk eens naar de icoon. Daar wordt niet op een schermje gekeken, daar zien personen elkaar aan, communiceren met ogen, die spreken en handen die betrokkenheid tonen, echte levende communicatie.

Het geheim van God, dat wij vandaag vieren, is het geheim van Gods communio, van een deel geven aan de binnenkant, het opgenomen worden in een tafelgesprek, waarin alles wordt gedeeld en bijgevolg ook alles kan en mag worden gevraagd.

Dat zien we ook op de icoon. Want in dat gesprek van Vader en Zoon, dat door de adem van de Geest wordt beziend, zien we op tafel de schaal staan waarheen de Vader, de linker figuur, wijst. En in die schaal ligt het lam, beeld van de Zoon die ten dienste van de communio van God en mens alles, ja zichzelf gegeven heeft. Die gave komt voort uit die intieme dialoog met de Vader voor het leven van de wereld..

Wie lang naar de icoon kijkt, kan mogelijk in de ban raken van de stilte en de sereniteit in het gesprek. Hier wordt niet geschreeuwd, of drukte gemaakt, maar de Geest, die stilte is, gevulde stilte, geeft aan de relatie tussen Vader en Zoon die intensiteit van vrede en kristalklare transparantie.

In dat stille gesprek worden wij betrokken, wij worden uitgenodigd aan die tafel, om te delen in dat leven. Op de icoon is er nog een lege plaats. Pal tegenover de Zoon, aan de voorkant, is er een plek vrij gehouden om deel te nemen aan deze communio.

Gods communio, het is een tafelgemeenschap, een levensgemeenschap, waartoe wij worden uitgenodigd in het leven van alledag.

Want elke dag opnieuw worden wij genodigd aan de tafel van het leven, wordt ons een plaats aangeboden aan de tafel van de Heer. Wie daar werkelijk wil proeven van goddelijke spijs, laat hij of zij op de adem van de Geest de Zoon volgen, die zijn leven lang mensen gezocht en opgezocht heeft om ze laven met de liefde van Gods eigen tafel. AMEN.